

Samotnou svou existencí princezna narušila systém pramenů moci, narušila rovnováhu. Kde příběh končí a kde začíná? Válka vzplála a byla uhašena. Nepozorováno, bylo probuzeno zlo. Pohání ho palčivá touha po odplatě, dychtivost po nevyčerpatelné moci pramenů, dvojznačnost dávného proroctví.

Majestátný Kefet byl vybudován, zrodil se z jediného důvodu, aby se stal obrannou baštou zemí Západu. Trůnil v jediném průsmyku velehor Špičáků, který byl dost široký na to, aby jím pohodlně prošla armáda. Mohutné hradby zatavené dračím ohněm vystavěné na téměř kolmých skalách, magie doslova vetkaná do jeho kamene a nezlomnost jeho obyvatel z něj po staletí činily nedobytnou pevnost. Jakékoliv pokusy jím projít bez svolení Kefetských byly stejně smrtelně nebezpečné jako horský masív, který metropoli obklopoval.

Dno průsmyku ovšem zabírala jen malá část města. Většina ho šplhala vzhůru po skaliskách, zakusovala se do kamene nebo se na něj lepila jako soustava ptačích hnízd propojená spleť klikatých uliček a schodišť spíše podobných vytesaným žebříkům. Vše možná stavení, domy, obchůdky, lazarety, chrámy, vše, na co si vzpomenete, zabíralo velkou část stěn a ztrácelo se nad jejich hranami. Na severní plošině se ve středu složitého systému opevnění tyčil obrovský palác s věžemi a věžičkami dokonale napodobujícími strukturu Špičáků. S tím rozdílem, že jeho zdi byly zářivě bílé.

Ovšem nejvýraznějším prvkem důmyslné architektury Kefetu byla hvězdovitá soustava šesti mostů propojující obě stěny průsmyku. Uprostřed byla podepřena jediným

kamenným sloupem. Středový sloup. Obsahoval jeden z nejdůležitějších obřadních sálů Kefetu a Kefetští věřili, že právě chrámový sloup je srdcem města. Srdcem, které, ke své smůle a smůle všech západních národů, zahořelo k ženě. Omámila ho a zblbla. Protože město Kefet bylo ve své podstatě *chlap*.

V bratrovražedné válce za tuto slabost zaplatili nejen Kefetané, ale i bojovníci národů Aliance. Boj zuřil v uzounkých uličkách, na hradbách a na mostech spojujících obě stěny průsmyku. Byl to však zápas mezi Aronel a černým mágem ve sloupovém chrámu, a řež mezi draky a pradávným Černým v oblacích nad ním, co bitvu v podstatě rozhodlo. Rozhodlo, ale neukončilo.

Pradávný ležel rozervaný na dně průsmyku a hoch bez hlavy na podlaze chrámu. Boj přesto dál pokračoval, zdi města bičovala sněhová bouře. Bezhlavého mágova těla ani rozervaného Černého si v přetrvávající vřavě nikdo nevšímal. Pozornost všech se upírala jinam. Klukova mrtvola se pohnula. Cukla sebou, jako sebou v posledních záchvěvech nervových spojení cuká mrtvý had. Záchvěv se opakoval. Pozvolna se rozšiřující tratoliště tekutiny vytékající z hochových ran se najednou zastavilo. Zastršelo. Rozeběhly se po něm černo-stříbrné jiskry. Drápopité nehty zaskřípěly o podlahu, prsty se sevřely v pěst. Mrtvola se prohnula v zádech a pomalu se začala vznášet. Pár centimetrů nad zemí se prudce zarazila, zachycena tkanicí jiskřící tekutiny. Ta se zavlnila. Nastal krátký moment naprosté nehybnosti, pak se louže kyseliny s tichým zažbluňkáním zvedla a doslova prosvištěla zohavenými ostatky. Sotva je hrudí opustila, tělo